

NOVINE

Pobožen, družbeni, pismeni list za vogrske slovence.

PRIHÁJA VSAKO NEDELO.

Cena Novin je na leto:

Zemlja	3 K.
v Ameriko	6 K.
da naročnike Marijinoga lista, če se jih več na	
eden naslov pošila, doma	2 K.
v Ameriko vsakom na njegov naslov	5 K.
Cena ednoga falata je domá za naročnike Marijinoga	
lista 4 filere, za nenaročnike 6 filerov.	

Dobijo se

Novine, Marijin list i Kalendar Srca Jezušovoga pri

KLEKL JOŽEFI,

vpok. pleb. v Čerensovcih.

Cseröld, Zalamegye. Naročnina i dopisi se tudi k tomi moro pošilati.

Cena Novin z Marijinim listem i Kalendarom Srca

Jezušovoga vkúp je na leto:

domá, če za več naročnikov na eden naslov se pošilajo	4 K.
če samo za ednoga	5 K.
v Ameriko vsakom naročniki na njegov lasten naslov	8 K.

Odá se poganom.

— Luk. XVIII. —

Tak mirovno, z najvékšv gotovostjov guči Jezuš v denšnjem evangeliji: „Idemo gori v Jeruzalem i spunijo se vsa, štera so písana.“ Ne je to tožba. Z tej rečih nanč žalosti skoro ne vidimo. Kak edna teško pričakavana vúra se pové to: „spunijo se vsa.“ Kak či bi pravo: Za to sam prišeo, to sam vsikdár zelo, to čakam z najvékšim zelenjom, naj se spunijo vsa. „Odá se Sin Človeči poganom i bode ošpotan, i bičüvan, i poplūvan: i gda ga zbičüjejo, morijo ga.“ Kak či nanč ne bi od sébe gučao. Ž tihim, zadovolnim glásom je mogeo Jezuš té reči praviti.

Na pámeti njemi je bilo celo človečanstvo. Grešni stáliš človeka si je premišlavo. Vido je dúše z grehom obteršene. Pomočti njim je šteo. Pa si je ne premišlavo, ka de njega koštala tá pomoč. Naj stoji kelkoštéč, naj samo mí mámo pomoč! On kí je za volo belega edne hčeri Gerazenske ženske šo vó z mejé svoje domovine, kí je pripraven bio za volo stotnikovoga slugo iti v njegovo hižo, kí se je podao v hižo Jajrusa, kí je šo na dúgo pot, ka bi zbúdo Lázara, on si je tú tudi ne premišlavo dúgo. Nego vidévši, ka smo mí odküplenjá potrebni, se je podao na dúgo pot z nebés doli na zemlo ino je ne opešao, dokeč je ne prišeo do zaželenoga cíla.

Samo ednok právi v celom svojem življenji pár rečih, štere se tak glásijo, kak tožba; „Lisice lüknje májo, ftice gnjezde, Sin Človeči pa nema mesta, kam bi glavo nagno.“ Pa té reči je tudi záto pravo, ka bi nás tolázo, kí smo v nevoli, naj vídimo, ka med vsemi siromákami je nájsirmaškeši bio On, ki bi lahko bio najbogatejši, či bi to za boše spoznao.

Včimo se od njega! Mir smo prosili preminočo nedelo, za mirom hrepenejo naša srca, olejšanje želemo sebi i onim, kí se tam na daléšnjem bojišči vojsküjejo za nás. Pa míra nindri ne! „Trpljenje je človeka življenje na zemli“, právi pobožen Job. Pa vídimo, ka je tak. Vidimo, ka življenje samoga Sína božega je tudi trpljenje bilo, kda je prišeo doli na zemlo. Življenje njegove nevtepene Matere je spodobno tudi. Svéci boži so vsi trpeli. Kde je pa te mir?! Od znotra v nás. Tam more biti mir. „Mir vam dam, moj mir vam dam, ne takšega, kak vam svet dá.“ To so Jezušove reči, z šterimi nam razloži, kak je to mogoče, ka v trpljenje ide, pa od toga trpljenja tak mirovno guči, kak či ne bi on bio sám, koga to trpljenje čaka. Naime: Ne tisti mir nam je obečao, šteri je brezi vsega trpljenja i vse nevole, nego tisti mir, šteroga je On sám meo vu vsem trpljenji i vtoj nevclí. Tisti mir nam je obečao, šteri v tom stoji, ka dokeč človek zvünešnji mir prosi v nevolaj, naj odznotra občuva v sebi Kristušov mir.

Podlaga toga mira je po puna podánost v božo, svéto volo. Tisti Bog, ki nas je stvoró, je prle znao, kak smo mí bilí, ka de se ednok godilo znami pa je záto ne henjao stvoriti nás, niti naših vojakov. Znao je konec našega boja, šteroga šče mí ne vemo pa je v svojem vekivečnom dokončanju odločó té konec. Vido je našo pokoro i naše vroče molitve ino je od vekomaj dao mesto tem prošnjam v svojem nezapodljivom dokončanju. Záto, ár je to Bog vse znao i vido i notripoložo od začétká mao v naše življenje, za to mámo popuni zrok se vüpati v njem i mirovno prositi dale — v znotrašnjem vüpanji načih src — ka nas v pripravnom vremeni poslúhne ino nam k srčnomi míri podeli tudi zvünešnji mir.

Bojna.

Bojno pole se loči od navadnoga pola v tom, ka se na ednok poseja i poženja. Seja se v njé, kda nove čete prido na njé, ženja pa, kda se z smrt-nov kosov rečijo vrste vojakov. I to se vsaki den tak godi. Nova i opešana moč, žitek i smrt, navdúšenje i pobitost, stráh i dobra vola, glad i sitost, to vse, vsa tá nasprotna dugovánja se na ednok vrstijo na bojnom poli.

Ruse smo pregnali z Karpátov, pa silijo nazáj. Belgijec je pobit, pa zdaj na tistom, na prst sörkom kráji, šteri njemi ešče ostao, napada nemce, z pomočjov angležkih ladj. Nizozemsko, Dánia i Norvegija so zamerile, ka nemec nakáni ešče njuve ládje potuniti. Či bi pa nemci vkraj bili od gláda i mí, bi tudi zamerile té držáve? Bolgáriji smo dáli 500 milijon koron posojila, ruski i nemški casar pa odpotújeta na glávni stán k svojim četam. Kaj vse to pomeni? Celi svet záča vreti. V to vrenje pa tak mило zadoni goréča prošnja matere cérkvi k Srci Jezušovomi: Podaj nam svoj mir.

Važnejša poročila od svetovne bojne so sledéča:

Rusi silije nazáj. V županiji Sáros i Zemplén so se páli pokazali rusi, samo, ka so je naši odbili, vláki vnogo vlovencov privažajo.

Bliže k Varšavi. Rusi so napadnoli nemce na *Bzura* krajini, a odbiti so i zgúbili v vlovlenih 1000 lüdi. Naše čete so pa napadnole pri *Lopusno-i* edno noč, ali brez uspeha. To je v krajini Kielca, od kod naše čete prodirajo proti Varšavi.

Casara na bojišči. Nemški i ruski casar sta k svojim vojskam na bojišče odpotúvala. Lüdstvo je opešalo i more navdúšenje i novo moč po casarskom obiski dobiti.

Nemško-francozko bojno pole nikaj posebnoga nema pokazati.

Türki so v Arabiji rusko konjenico stirali. Vsigdar več arabcev prihaja v türsko vojsko.

Boji v Kárpátah. Rusi se močno postavljajo; radi bi zgublene prelaze i grebéne na Kárpátah nazájdobili, samo ka so je naši odbili i znova jih več stotin vlovili.

Odbiti ruski napad. Rusi so páli vdrli na Pruško pri Memel-ni, samo ka so je nemci nazájstirali.

Rusi so povrgli Tarnow. V Zahodnoj Galiciji so naši tak sijajno napádali ruse, ka so tei prisiljeni bili Tarnow mesto sprázniti.

Rusi odido z Lemberga. Rusi so v Lembergi prebivalstvi na znánje dali, ka mesto zavolo bojnih zrokov spráznijo i je túdi opomnili, naj se pri toj priliki varje radúvanja.

Nemci v Kárpátah. Poleg naših čet se nemške bavarske túdi junaško borijo v kárpátskih prelazah i sotinah z rusi.

Težáva karpatskih bojov. Zima je tak velika, ka so si vojáki mogli gúnje razrezati s temi falati obútel poviti, naj njim nogé ne pozebéjo. Pa vnogi, ki je slabešega zdrávja je li pozebeo i namržno. Poti so pa težávne. Prle je do kolen blato bilo, zdaj pa páli snég i léd. Tak je strma i skliska pot, ka na jezero stopájov je samo v dvema vüroma mogoče priti. I v teh potah živež pa strlivo voziti? Zaistino je to boj za nebo, če ga z lúbézni do Bogá vojáki mirno prenášajo.

Vlovleni državni poslanik. Rusi so v Lembergi vlovili i na Rusko odposlali Breiter Ernesta poslanika. Svoje lúdstvo je močno zagovárjao i veren ostao Austriji, to je bio zrok.

Potoplene türske ladje. Rusi prájvijo, ka so 30 türskih ladj potopili. Türki na to odgovárjajo, ka so to ne ládje, nego samo navadne barke bile, od šterih so živeli siromaški lúdjé.

Nemci v francozkih glávnih postojánkah. Nemci so vdrli v francozke glávne postojanke od Massiges-a na sever i so je v tri kilometre širini zevzéli, z častnikov i 601 moštva vlovili pa zaplenili 9 strojnih pušk teliko menjših topov i vnogo strliva.

Nemci na morji. Angleži ne pústijo živeža na Nemško. Zaprli so morje pri Škociji i Norvegiji. Zvün toga je angležki admirál to zravnao, naj angleške trgovinske ladje zastavo nepristranske držáve gorpotégnejo, če do vidili od kod nemške vojne ládje prihájati. Nato so zdaj nemci te odgovor

dáli, ka morje kre Angležkoga i Irs-koga so za bojno mesto povedali na šterom potopijo vsako ladjo vojno i trgovinsko šterekoli države od 18-ga februára mao. Štera trgovinska ládja šcé se nevarnosti rešiti, naj plava v severnom morji na shodnom kráji i 30 morskih mil daleč od Nizozemskoga, ali Hollandije.

V Bukovini napredújemo. V Bukovini smo prišli v Moldawsko dolino i treh mest se polastili, iz šterih smo sovražnika prle vózbili.

Ruski zevzétniki. Naše čete so v Kárpatah 4000, nemške pa na pruškoj meji 6000 rusov vlovile.

Anglia je naročila podmorske čune. Anglia je v Kanadi naročila 20 podmorskih čunov, z med šterih jih to letos v jesén more tvrdka v Anglio spraviti. — Kaj pa, če jih te že ne bo trebalo? Bog daj, da ne bi.

Belgijci so pri Westende-i napadnoli nemške postájanke. Podpirajo je angleške ládje.

Moremo eden ovomi pomágati.

Poledelski minister je odrédo, ka se v vsakoj občini more rédno polsko delo opraviti, vsaka njiva posejati, štera je v jesén nej i pov lepo dolspraviti. K tomi deli se moro najéti težáki za pláčo. Če ne bi šteli, oblást de je z silov nato gnála. Moški, šteri je zavolo dela oproščen od vojákov, če ne bi ščeó drúgim pomágati pri deli, bo pod orožjé pozváni, ženska pa, štera dobi podporo i nešče kmetom pomágati zgúbi podporo.

Kam pisati za volo vlovlenih?

Ki šče od svojih zgúbjenih vojákov zvediti, naj piše na té naslov: „*Hadifoglyokat Gyámoltó Bizottság, Budapest, IX. Üllői-ut 1. sz.*“ — Tá družba brezpláčno dá odgovor, če kaj zvedi od vlovlenih. Dozdaj je že do dvejezero vlovlenih zvedila. Dobro je pa drúžbi na znánje dati vse podátke naših vojákov to je ime rojstno leto, kde je slúžo, v šterom polki i v šteroj stotniji, kda je premino, što bi ga zádnykrát vido itd. To goriskanje je naime jako težavno delo, olehša se pa po dánih dobrih podátkih.

Pisma pošila tá družba vlovlencom túdi pa peneze.

Králjeska zahválnost.

Apoštolski kral je rokopis zročó grof Tisza Števani, našemi ministerskomi predsedniki, v šterom se toplo zahvali vsem vogrskim državljánom za požrtvoválnost, z šterov svoj žitek i svojo vrednost radovolno darújejo za domovino.

Zahválni spis se z temi rečmi dokonča „*Trdno se vüпам, ka lúdstvo v miri z Bogá pomočjov doblenom prijme svojo vredno pláčo za verno vojskúvanje med silov trplenjom i nevarnostmi.*“

Na vás zavüпам, ka bi mojo najtoplejšo zadovolnost i zahvalnost národi na znánje dali.“

Odlomki iz pisem naših naročnikov, vojákov, amerikancov.

1. Srcé mi gori do Marijinoga lista, prosim ga i na 1915-to leto pa túdi Novine, za štere vse trepečem.

2. Mír njim bodi! Visiko poštvani gospon plivanoš, jaz njuve Novine trnok rad mam. Mislim, ka mo naskori mogo iti bránit svojo vogrsko domovino, pa tečas li ščem ostáti čitel njuvih novin. Jaz sam evangeličanske vere.

3. Iz srbskoga bojišča. Kak sem ostavo svoj dom, svoje stariše, svojo tovarišico i najno drobno deco, svoje dúhovne pastére, prelepo svéto mater-cérkev našo, presvéti križ, šteri stoji vu velikom oltári, na šterom vmorjeni Jezuš visi, sém ne vido križa Jezušovoga, ne slišao spevanje zvona dosehmao... (pa več mesecov je minolo odtistihmal. Vred.)

4. Evangeličanec sam, ali da lúbim svojo familijo, pošteno čtenjé njej ščem do rok dati; prosim vas pošlite mi Novine i Marijin list.

5. Širio sem Novine i Marijin list. I kda sem to svoje misijonsko delo oprávlao, v dveh mestah bi skoro bit bio, v ednom mestu za volo lista, v drúgom pa za volo novin. To mi je pláča. Lepa hvala za trúd, pa či ne bi to hvala bila, niti ne bi práva bila. Dosta sem delao, pa bi ešče več delao, či bi ne voják postao. Zdaj sám samo delao za... vés, ali te bi pa šo v

našoj fari do vsake hiže in bi tak milo proso v Marijinom imeni, ka bi mi ničje ne znao odpovedati; zdaj to včiniti ne morem. Vnedelo sva poldneva sedla z našim vrlim plebanošom in sva si pogučavala kak doségemo cio za celo faro. Oni tudi goréče širijo doli z predgance naš tisk. Na novo leto so od drugoga nikaj ne govorili, kak od potrebnosti naših novin i lista.

6. Bio sam na Saksonskom blüzi pét mesecov ino sam se vojüvao za našo domovino, za našo vero kak pošteni vítěz, ali zdaj sem se prehlado i na šmrtje obetežo... prosim kakšo pobožno knigo i novine...

7. Novine mi pošlite včas, zato ka vsi žmetno čakamo, kak je kaj z našov vogrskov domovinov, v našem slovenskom kráji, kde se je zibelka z nami potákala. Oh kak radi bi vam mi tudi zdaj pomagali pa nači ne moremo, kak samo Boga molimo i prosimo, naj čuva našo vogrsko domovino.

8. Prosimo vsi maloga Jezusa za mír, spominjamo se večkrat z naše domovine, kde nam prebivajo naši drági roditelje, kde nam je sunce svetilo v lüboj mladosti.

* * *

To sem odlomo iz pišem slovenskoga moškoga spola. Jeli, keliko dobra prebiva v njem? Pa bi mi to dobro pole zapüstili? Trnje odpravimo ž njega, posejajmo pa v njé dobro seme po Novinah i Marijinom listi, pa de rodilo sada, ka se ga svet komaj naglédne.

Glási.

Zgüba 83. pešpolka. Ranjeni so: Banfi Janoš kaprol, Bejek Šandor z Peskovec, Brtalan András rojen l. 1888., Bertalanič András i Ferenc od Sv. Jürja, Bokan Mihál z G. Sláveč, Borovnják Jožef, rojen l. 1889., Čéve Janoš roj. 1881., Čurman Števan z Sotine, Dobrovič August roj. 1893., Drvarič Janoš z Márkišavec, Gergy (Gyergyék) Šandor kaprol, Gombóc Anton z Gerlinec, Gombóc Mihál ž Večeslavec, Hajdinják Janoš z Sláveč, Halsedl August roj. 1884., Huber Janoš z G.

Sláveč, Just (Jost?) Géza, Kren János z Sobote, Lukáč Števan z Püconec, Majc Jožef z Rogašavec, Pelcer Károl z Matjašovec, Pertoci Janoš roj. 1884., Poglič Alojz z M. Sela, Porédoš Jožef z Šalamenec, Šantavec Jožef roj. l. 1891., Šadl Anton z Pertoče, Županek János z Peskovec, Vratoša Anton z Krášič, Žökš Ferenc z Sobote, Zrim Ferenc z Doliča.

Zgüba 20. domobranskoga pešpolka iz županije Zala. Ranjeni so: Čásar Šandor 3 st., Černecnják Ferenc 11. st., Černi Jožef 4. st., Dečič Štefan 6. st., Denša Števan z Brezovice, Dominič Ferenc 6. st., Drabič Martin 9 st., Anderl Henrik 6., Augustin Jož. 2. Babič Jožef 12., Babič Máta 2., Balajč Jürj 2, Banko Štefan 2., Barič Lovrenc 2., Bobek András 2., Brihara Štefan 3., Duhovič Števan 7. st., Ferenc Števan z Bogojine, Ferenc Jožef 2. st., Flísar Gabor 11. st., Frančič Lukáč 1. st., Friško Jožef 2. st., Fličar Janoš 4. st., Fulér Jürj 9. st., Gašparlin Mihál 6. st., Gáspár Števan i Janoš z 8. st. Gašparič Mihál 8. st., Gerič Martin 12. st., Gogomolec Janoš 6. st., Golobič Mikloš 12. st., Gomboc Jožef 12. st., Gospod Jürj 9. st., Grabál András 11. st., Gubica Ludovik 8 st., Gjörköš Štefan 4. st., Hadarič Janoš 5. st., Hariš Janoš 2. st., Herič Štefan 11. st., Martin 2. st., Horvát Dénes z 9., Dezső 12., Ferenc 2. i 11-te stotnije, Horvát Jürj z Srdišča, Horvát Gyula z 2- 9-te st., Ignác 4., Štefan 2-ge stotnije, Horvát Janoš z Veščíčkoga brega, Horvát Janoš 9. st., Jožef 4., 8. i 10. stotnija, Horvát Jožef z Marovca, Kálman 9. st. Šandor 4. st., Vendelin 6. st. Eliáš Jožef 2. st., Irhašič Lukáč 4. stotnija. — Mrtvi so pa: Čeh Ludvik 4. st. od okt. 20—nov. 5-ga; Čizmazia Janoš 8. st. od okt. 5—nov. 10-ga; Drvarič Jožef 2. st. od okt. 27—nov. 5-ga; Frančič Janoš 3. st. od 27. okt.—nov. 5-ga; Galba Janoš 2. st. tudi v tom časi; Golob Franc 11. stot. okoli 20—28-ga okt. Možolič Sándor z Brezovce (Nyirád) 48 p. 6. st. 26-ga novembra v Krakovi v tifusi; Šantavec Janoš od Sv. Sebeštjana, nov. 29-ga v tifusi v Kön. Weinberge-i; Bedič Štefan 48. p. v Beči sept. 9-ga od strlája v glavo;

rojen je té l. 1887-ga; Kránjec Janoš 18. p. 3. st. rojen 1878-ga, mro nov. 30-ga v Tescheni od krvotoka z drob. Adamič Ludovik 2. st. od okt. 27—novembra 5-ga; Ambruš Jürj 6. st. okt. 5—10-ga; Balič Jožef 4 st. od okt. 27—nov. 5. Bolla Daniel 11. st. okt. 20—28-ga; Gyuranec Jožef 4. st.; Horvát Jürj 12. st. oktobra, Horvát Jürj 5. stotnija oktobra, Horvát Gyula 4. st. novembra, Horvát Števan 6. st. oktobra (Dale pride.)

Ranjeni se poleg popisov od zgüb od 92-do 115-ga lista našega krája: Žižek Janoš z Dugevési i Leiter Jožef z Dobrovnika; *mrtvi pa*: Jakič Janoš z Tešanoveč (od 17—20-ga novembra), Zver Ivan z Ižekovec, Šernek Mihál z Černec z Murisa marofa.

Zgüba 18-ga domobranskoga pešpolka. Iz med častnikov so mrtvi 3, ranjenih 19, vlovleni 2. Z med moštva je mrtvih 173, ranjenih 790, vlovleni 1. Z našega krája je *mrtvev*: Marič Števan z Črnc, *ranjeniva pa*: Košár Lovrenc z Martinje i Šinko Vince ž Nuskove. Vsem, ranjenim i mrtvim, bodi Srce Jezusovo smileno.

Naše novine v strelnih jarkah. Poročajo nam vojáki iz strelnih jarkov Galicije, ka njim nase mále Novine na njuvo največšo radost prido do rok.

Ne sme knižico od Marijinoga se nja ničje pri sebi meti. Veliki greh včini, ki tisto verje, ka je v toj knižici. Tisti Jezusa v laži postávi. Jezus vči, ka je peklenski ogenj večni tá židovska knižica pa, ka se lahko ž njega prekléti rešijo. Té prikazni, štere so v toj knižici popisane, so laži se nej zgodile, so od materecérkvi ne potrjene! Škapuler, ali svetinjico nosimo z seboj!

Žrtev žganice. Z edne slovenske fare nam glásijo, ka je ednoj ponávlansko šolo obiskávajočoj deklinci zdaj ne dugo v šoli húdo grátalo. Kda jo v stanovanje g. vučitelja správiyo, se je žvedelo, kaj je bio zrok njenoga slaboga čütenja: „Žganica se je vse levala ž njé.“ — Ja kak je pa to mlajšé do žganice prišlo? Práviyo, ka se je očó pogodo z samim vrágom, ka njemi svojo hčér v roke dá, i zato jo je posili zalevao z žganicov, čeravno se je siročé jočič bránilo. — Imi verjemo, ka je to tak bilo. Hüdi düh jáko dosta

pomagáčov má na sveti i prvi so stariše. — Ali bi morebit zapelana bila gda ne dužna mladina, če je sám stariš ne bi vodo na odajo na plesišče, je ne bi zapájao z alkoholom, štera poštenost požgé? Vnogi stariš zná iz lástne sküšnje, ka je žganica i poprek pijančevánje nájbolši pripomoček proti poštenosti, záto vodi i svojo deco po toj poti, naj ne bo bolša od njega.

Na táborskih dopisnicah se samo vojakom sme pisati. Ki je drugim pošila, placa štrof. 2 K. košta edna tákša kárta. Pazimo.

V spomin blágomi prijáti, Vrečič Jožefi, strážameštri z Sodišinec. Dné 1. augusta je vzeo té dober mož od nás, svojih drágh slovo i je odišeo na jüžno bojišče. Junaško se je vojsküvao v Dalmaciji, Bosniji i Srbiji. Pri naporom noč-dnévnom boji je oslabo i je šo na počitek dočasen v Irig v Slavonijo dec 13-ga. Božični počitek si je želo, dobo ga je. Pri malom Jezušeki v nébi je dobo večni, božični mir. 28-ga decembra je naime prišeo k nam brzjav, ka je Vrečič Jožef mrtev. Nágló je zatismo svoje trüdné oči. Mi pa vsi žalüjemo za njim, ki smo ga poznali. Bio je zgédén, vrli mladénec i zvesti, dober zakonski mož; decé, stera z ženov, materjov, bratom i sestrov jočejo za njega. — Z Bogom drághi Jožef, telo tvoja naj méрно tam počiva, dúša pa na naše prošnje naj vživa! (Št. E.)

Dekle se kártajo. Vednoj vési kre Múre, so vam, drághi čtevci, dekle veliko kurážo dobile. Kártajo se, mlátijo po stoli, bodičesa si zgučijo, pa znáte tak so predrzne ešče, ka žalijo druge poštene lüdi, šteri po nedelaj k večernici vüpajo iti i ž njimi ne držijo. Késna-noč je samo od kárt loči. Naj pa bi njim fine rokice lehže kárte držali, si v hišo lepo zakürijo z tistimi drvámi, štere pri sosedaj spokrádnejo. Zdaj se peštinške pa parizke ponočne vlačüge lahko veselijo, ka so dobile verne pajdašice i v našem kráji.

Tišinska cehska družba je letos ne držala navadnoga goščenja, nego je 33 K. 60 fil. darüvala mesto njega na ranjence. Zaistino hválevredno zatajüvanje i drághi dár v tom bojnom čaši.

Dogodki iz boja.

Ke delajo vojácje na bojišči za časa počitka?

To nam popíše eden vojaški dühovnik, šteri se je z dečkami v járkaj zdržávac. Kda je mir nastano, so edni začnoli nikšo igro — piše on, — drugi-va dvá sta v ednoj votlíni harmonike vlekla pa vsaki svojo vižo, officer je meo celo sobo vözdubleno pa je tam pisao. Cele čupore so pismo pisale domo. Tak je vse bilo, kak či bi domá v kasárnaj bilí. Nego jaj tistomi, šteri z jame glavo vöporino. Rusi so 50 metrov daleč meli od njih járek pa so stráze naše pa tiste dobro cilale! Čüdnó, kakda je kühnja prišla, te tak kak či bi pogovorjeno bilo tü i tam: so nikoga ne bantüvali. Či šteri dečko po črevi plazéč odišeo pa je odked slamo vlekeo v járek, so ga tüdi püstili mímo, je lahko batrivno neseo slamo. Či šteri za volo človeče potrebčine šo vö z jáрка, se njemi tüdi nikaj ne zgodilo, liki mogao je názdrti iti z obrázom proti neprijáteli! Tak láda tam na sredi boja lübbav med neprijátelami.

Na grobi sína.

Na srbskom bojišči se je zgodilo, kda so naše čete pri Višegradi srbi názdrt porinoli je eden sam vojak spadno z 48-ga regimenta. Prijáteli so njemi jamo skopali ino so ga notridjali pa te dale šli naprej. Za ništerne tjedne, kda so znova tam hodili so edno stáro mamico najšli tam, štera je jokajoč molila na grobi. Za koga se jočete, mati? So jo opitali. Kaj se ne bi jokala, kda tü vidim ednoga zakopanoga junáka grob. Jas tüdi mám ednoga med vami, njega iščem. — Kak se zove? So jo znova pitali. Ona je povedala imé, naši junácje so pa z teškim srcom glédali eden po ovom, dokeč je ne njihov načelnik pregovovo rekoč: Ite domo mati, vašemi síni dobro ide. Starica je zbrisala oči, je dála živež dečkom pa pomirjena šla domo. —

Grob pa, na šterom je prle molila, je njénoga sína grob bio!

Pošta.

Kolmanko Jožef. Komárom. Iz srca rad. — Nikaj nej. **Gombóc Franciska.** Sv. Jürrij. Zrim Števana žena v Doliči. Iména vájniva moža nega niti med mrtvimi, niti med ranjenimi, be-težnimi i vlovlenimi. **Zrim Mihála žena.** Dolič. Zrim Mihal, ki je leta 1884-ga v Kizdoblani rojeni je premino. Če je to tvoj mož, daj pisati na „Vöröskereszt Egyet Hadifogyokat Gyámolító és Tudósító Hivatala, Budapest, IX., Üllői-ut 1“ — odtod dobiš odgovor, če je med vlovlenimi kde. **Ritlop J. Bučkovci.** Rojstno leto onih vojakov mi naznanite, prle se ne morejo goriskati. **Kanter Julia. Renkovci.** Rávnó to odgovorim. **Koz. Mih. Satahovci. Pert. Št. Rakičan.** Dobo sem. Bog plati. Kaj prosite, bo.

Voják v slovo.

*Na valovi bistro Múre
Zible se ení čolnic sám,
Vnjem se čüje glasno petje:
Spevajoč si, jas veslám.*

*Lüšno si namáčem veslo,
Čum moj bistro naj leti;
Zmes pa spevlem pesem glasno
Od preteklih srečnih dni.*

*— Noste, noste li valovi
Lehki, máli čunek moj!
— Tipa srce se poslovi!
Tužno si v slovo zapoj!*

*Z Bogom dráge mi krajine!
Stani srečno mürski dol,
Zlát spomin mitvoj ne mine,
Hedo v sveti bom gdekol'!*

*Z Bogom! Morem zdaj odíti.
Z Bogom! dužnost me zove.
Z Bogom sláve vrli sini,
Ne spozábté se z mené.*

*Daleč zdaj od vás odidem,
Samo v dühi bom domá,
Meč in puško z rokov primem,
Štera zdaj šče tü veslá.*

*Za življenje roda mojga.
Za kralá i svéti dom
Bila de se grozna bojna:
Krv tam svojo točo bom.*

*— Z vencom sláve pridem znova,
Bratje, sem v naš lübi kraj:
Lepša pride te nam doba:
Dom naš de zemelski raj.*

Mirosláv.